

skyldig i en Misforstaaelse, naar han mente, at jeg kun en eneste Gang havde oplæst det kongelige aabne Brev. Jeg har aldrig oplæst det kongelige aabne Brev, og det har aldrig været Skik at gøre det. Det, jeg har gjort, er at oplæse det kongelige Reskript, hvorved Statsministeren bemyndiges til at aabne Rigsdagen; det har jeg gjort hver eneste Gang, og det har de tidligere Statsministre ogsaa gjort. Ganske vist er en eneste Gang ved en Fejltagelse fra Bureauets Side det kongelige aabne Brev kommet i Stedet for Reskriptet. Jeg nævner kun dette for at rette en Misforstaaelse, den højtærede Statsminister gjorde sig skyldig i. Heller ikke bør en saadan Regering tillade sig at dekretere, hvad der skal være Nationalsang, og hvad der ikke skal være det. Jeg skal ellers ikke komme ind paa Begivenhederne i det kongelige Teater; men dette hører dog ind under denne Betragtning. Der blev af et æret Medlem af Socialdemokratiet stillet i Udsigt en Udrensning af Sangregulativet og en Bortfjernelse af saadanne Sange, som nu en Gang er blevet i hvert Fald en meget stor Del af Befolkningen kære, men som ikke finder Naade for de nuværende Magthaveres Øjne. Forholdet er jo dette, at et Folk kaarer ikke sin Nationalsang ved nogen vilkaarlig Udvalgelsesakt, hverken af Folket eller fra dets Regerings Side. En Sang vokser sig naturligt op til at blive Nationalsang. Det er en rent naturlig Udvalgelse fra Befolkningens Side, og i den kan man ikke gribe ind. Det er desuden meget uklogt at forsøge at gøre det. Man opnaar lige det modsatte af det, man tilsigter. Man opnaar blot at gøre de Sange, man forfølger, des mere populære. Men karakteristisk for hele denne selvherlige Tankegang er jo ogsaa saadanne Ord som dem, der faldt fra den højtærede Undervisningsministers Side: hvor jeg er Vært, der maa denne eller hin Nationalsang ikke spilles, det kan jeg ikke byde mine Gæster. Alt dette beror paa en fuldkommen Misforstaaelse. Det er slet ikke Ministeren, men Staten, der er Vært ved slige Lejligheder, og Ministeren er der kun som Statens Repræsentant. Der er et godt Ord af den gamle Statsmand fra Enevældens Tid, Guldberg. Han sagde: Staten, det er det blivende, vi andre, hvem vi saa end er, vi er kun Trækfugle. Det var et godt Ord, som selv saa store Herrer som vore nuværende høje Fruer og Herrer i det socialdemokratiske Ministerium vilde gøre vel i at indprente sig.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg blot sige, at det gjorde mig virkelig

ondt, at den velmente, godlidende Bemærkning, jeg gjorde om et vist Interview, har ramt ham saa smerteligt, som den synes at have. Vi blev nu belært om, at det var aldeles ikke Selvbespjelling, der i det omtalte Interview var Tale om, det var kun Selvkritik. Saa er alt jo godt og vel, og det glæder mig af Hjertet, thi Selvkritik er kun af det gode. Det eneste Ønske, jeg saa endnu har at udtale for den højtærede Minister, er, at han i Fremtiden vil anvende mere Selvkritik overfor de Former, hvorunder han øver sin Selvkritik.

Jeg gjorde, da jeg første Gang havde Ordet, nogle Bemærkninger angaaende Afrustningsforslaget. Min Hovedbetragtning var den, at vi maa afvente Resultaterne af den forestaaende Afrustningskonference, som antagelig vil finde Sted i Juni, og først saa i Forstaaelse med den øvrige Verden og i Takt og Samklang, sagde jeg, særlig med de Stater, der er stillet ligesom vi i Verden, reducere vore Militærudgifter. Det ærede Medlem Hr. Rode mente, at denne Udtalelse faldt noget til højre for Centrum i mit eget Parti. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det er ikke Tilfældet. Jeg tror ikke, der er et Medlem indenfor Venstre, som vilde anse det for rigtigt, førend Afrustningskonferencen har fundet Sted, og førend vi ved noget om, hvorledes andre, med os ligestillede Stater vil stille sig, at gaa til en total Afrustning, der vil stille Danmark paa en fuldkommen anden Fod end ligestillede Stater. I den Henseende er vi alle indenfor Venstre enige, og vi er lige saa enige om det, som jeg dernæst paapegede, at vi med Glæde vil gaa til en betydelig Nedsættelse af vore Militærudgifter, naar det kan ske paa en Maade, som vi anser for forsvarlig, og naar vi har set, hvad Afrustningskonferencen vil. Det, som det kommer an paa, er, at hvad man foretager i denne Retning, sker i Folkeforbundets Aand og i Takt og Samklang særlig med de andre smaa neutrale Lande. Det var en temmelig plump Misforstaaelse af, hvad jeg havde sagt, at det skulde betyde, at først maatte alle de andre Stater nedsætte deres Rustninger, før vi kunde komme dertil. Nej, aldeles ikke, jeg føler mig slet ikke skræmt ved Tanken om, at Danmark kan gaa frem blandt de første paa dette Omraade. Det var ogsaa det, vi gjorde i 1922. Da stod en rimelig Reduktion af de militære Udgifter paa Dagsordenen, ikke blot her i Landet, men ogsaa i Norge og Sverige, og det blev os, der kom først med Hensyn til at gennemføre en virkelig Nedsættelse af Militærudgifterne, en virkelig